

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/85/2023
Identifikačné číslo spisu:	3819205466
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3819205466.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti FOCUS MODEL MANAGEMENT, s.r.o., Bratislava, Kuzmányho 4, IČO: 35892978, zastúpenej advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Bratislava, Podbrezovská 34, proti žalovanej O. R., narodenej XX. B. XXXX, S., O. X/X, zastúpenej Advokátska kancelária OLŠOVSKÝ, spol. s r.o., Prievidza, G. Švéniho 6, IČO: 50595652, o zaplatenie 10.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11C/35/2019, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 08. marca 2023 sp. zn. 5Co/85/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 02. novembra 2021 sp. zn. 11C/35/2019 výrokom I. uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 10.000 eur od 16.5.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni vo výške 99,9 %.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi stranami bola uzavretá Zmluva o výhradnej spolupráci materskej agentúry s modelkou, ktorá bola uzatvorená na päť rokov. Žalovaná sa v tejto zmluve okrem iného zaviazala v čl. 3. bod 3.1 tejto zmluvy, že bez súhlasu a spolupráce s materskou agentúrou neuzatvorí žiadnu zmluvu alebo dohodu, ktoré priamo alebo nepriamo súvisia s plnením predmetu tejto zmluvy. V čl. 4 bod 4.2 písm. m) sa zaviazala nerokovať s treťou stranou a neprijímať počas platnosti tejto zmluvy iné záväzky bez vedomia a súhlasu materskej agentúry. V čl. 4 bod 4.3 sa modelka zaviazala zaplatiť materskej agentúre zmluvnú pokutu vo výške 10.000 eur, ak poruší ktorúkoľvek povinnosť, resp. záväzok upravený v čl. 3 bod 3.1. alebo čl. 4 bod 4.2. písm. a), m), h), g) a to aj opakovane za každé takéto porušenie. Súd prvej inštancie posúdil Zmluvu o výhradnej spolupráci materskej agentúry so žalovanou zo dňa 23. 06. 2016 ako obchodno-právny vzťah, v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorého obsahom bola aj dohoda o zmluvnej pokute. Prvoinštančný súd sa zaoberal tým, či žalovaná porušila povinnosti upravené v čl. 4 bod 4.2. písm. a) zmluvy tým, že svoje

fotografie od žalobkyne použila pre inú agentúru, teda vykonávala počas trvania platnosti zmluvy so žalobcom produkciu bez jeho súhlasu, pričom dospel k záveru, že žalovaná porušila ustanovenie zmluvy tým, že použila fotografie vyhotovené žalobkyňou prostredníctvom agentúry v Španielsku a tiež v spoločnosti M Management s.r.o., a to v čase, kedy trval zmluvný vzťah so žalobkyňou. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal tým, či sú splnené podmienky pre možnosť zníženia zmluvnej pokuty podľa § 301 Obchodného zákonníka. Konštatoval, že zmluvnou pokutou bola zabezpečená produkcia žalovanej ako modelky počas trvania zmluvy so žalobcom, výlučne s jeho vedomím a za takúto produkciu patrí podľa zmluvy odmena žalobcovi. Z obsahu zmluvy nevyplyva, akú by mala žalovaná odmenu za produkciu pri žalobcovi. Dospel k záveru, že zmluvná pokuta je zjavne neprimeraná z povinností, ktoré zabezpečuje voči príjmom, ktoré žalovaná počas dvoch rokov počas trvania zmluvy dosiahla, zároveň je neprimeraná voči možnej škode, ktorá by žalobcovi vznikla. Vzhľadom na uvedené uplatnil moderačné právo a znížil zmluvnú pokutu na sumu 1.000 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne proti výroku o trovách konania uznesením z 8. marca 2023 sp. zn. 5Co/85/2022 (v poradí druhým) rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd uviedol, že preskúmaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že podľa doterajšej právnej úpravy, ako aj podľa súčasnej právnej úpravy sa právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní spravuje zásadou úspechu v konaní. Uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia zmluvnej pokuty vo výške 10.000 eur; súd prvej inštancie pri rozhodovaní uplatnil moderačné právo a zmluvnú pokutu s poukazom na § 301 Obchodného zákonníka znížil na 1.000 eur. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením (č.k. 11C/35/2019-226 zo dňa 29. júna 2022) priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %, s čím sa odvolací súd stotožnil. Podľa dôvodovej správy k ustanoveniu § 255 CSP sa v tomto ustanovení premieta zásada úspechu ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Odvolací súd uviedol, že v preskúmvanej veci sa žalobca domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie vo veci o výške plnenia nebolo závislé od úvahy súdu, prípadne odvíjajúce sa od znaleckého dokazovania. Odvolací súd preto aplikoval ustanovenie § 255 ods. 2 CSP. Konštatoval, že otázka čiastočného úspechu v konaní je v platnom a účinnom zákone riešená stroho, preto je potrebné pristúpiť k výkladu sporných právnych otázok pomocou dôvodovej správy, ktorá umožňuje špecifické prípady čiastočného úspechu v konaní vyriešiť obdobne, ako to malo na mysli pôvodné znenie ustanovenia § 142 ods. 3 OSP. V podstatnom dospel k záveru, že postup podľa § 142 ods. 3 OSP na daný prípad nedopadá z dôvodu, že moderačné právo súdu prvej inštancie, ktorým bola znížená zmluvná pokuta zo sumy 10.000 eur na sumu 1.000 eur, nevychádzalo z úvahy súdu alebo zo znaleckého posudku, ale zo zákonných kritérií ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka, nešlo teda o voľnú úvahu súdu (podľa predchádzajúceho ustanovenia § 136 OSP), ale o výsledok dokazovania, zhodnotenia skutkového a právneho stavu veci v zmysle kritérií obsiahnutých v ustanovení § 301 Obchodného zákonníka. S poukazom na uvedené mal za to, že žalobca bol úspešný čo do sumy 1.000 eur (10% úspech), žalovaná bola úspešná čo do sumy 9.000 eur (90 % úspech), potom bola žalovaná v konaní celkovo úspešná v rozsahu 80 % (90 % - 10 %), preto súd prevej inštancie správne priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 80 %.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobkyni prizná nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za zmätočné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Dovolateľka nesúhlasila s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu pri rozhodovaní o trovách konania, konkrétne, že moderačné právo pri zmluvnej pokute podľa § 301 Obchodného zákonníka vychádza zo zákonných kritérií tohto ustanovenia, a nie z voľnej úvahy súdu. Dovolateľka mala za to, že výklad podaný odvolacím súdom je svojvoľný a v rozpore s princípom spravodlivosti. Dovolateľka v ďalšom namietala, že žalovaná síce

zaplatí žalobkyni zmluvnú pokutu vo výške 1.000 eur, ale na trovách konania „získa“ žalovaná sumu 1.899,14 eura (podľa uznesenia o výške náhrady trov konania), len preto, že súd vo veci samej túto pokutu moderoval na 1/10 z celkovej výšky. Dovolateľka mala za to, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo len na úvahe súdu, lebo pri jej určení podľa § 301 Obchodného zákonníka nejde o zákonné, ale sudcovské právo. Zákon totiž umožňuje sudcovi zasiahnuť do zmluvného vzťahu a tento vzťah podľa zákonných, ale i ďalších kritérií v zákone neuvedených modifikovať žalobou uplatnenú výšku zmluvnej pokuty.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobkyňa, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 444 ods. 1 a 2 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

7. Dovolací súd posudzujúc predložený návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa rozhodných pre vyhovieť návrhu v zmysle § 444 ods. 1 a 2 CSP. V súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Dovolateľka nezdôvodnila návrh na odklad právoplatnosti žiadnymi dôvodmi hodnými osobitného zreteľa. Skutočnosť, že na základe právoplatného rozhodnutia súdu bude dovolateľka povinná zaplatiť súdom priznané peňažné plnenie, nemôže byť sama o sebe dôvodom pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Pri takomto výklade by totiž dovolací súd musel odložiť vykonateľnosť všetkých dovolaní napádaných rozhodnutí odvolacích súdov ukladajúcich povinnosť na plnenie. Odklad vykonateľnosti resp. odklad právoplatnosti však musí zostať výnimočným inštitútom, ktorý musí byť zdôvodnený osobitnými okolnosťami hodnými osobitného zreteľa (najmä vážne a ťažko reparovateľné následky na strane dovolateľa) za súčasného zváženia dôsledkov, ktoré bude mať vo vzťahu k druhej strane sporu. Keďže dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre vyhovieť návrhu na odklad, v súlade so svojou ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považoval za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V prejednávacom prípade je predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa už ustálila v závere, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať aj

rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP (I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018).

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, na spravodlivý proces.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10, 9Cdo/248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní.

14. V danom prípade dovolateľka vyvodzujúca prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala zmätočnosť, arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdeným vadám zmätočnosti.

16. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania žalobkyne voči žalovanej vo výške 80%. Odvolací súd argumentoval, že nová právna úprava neobsahuje ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 OSP, preto bolo potrebné pristúpiť k výkladu sporných otázok pomocou dôvodovej správy, ktorá umožňuje špecifické prípady čiastočného úspechu v konaní vyriešiť obdobne, ako to malo na mysli pôvodné znenie ustanovenia § 142 ods. 3 OSP. Odvolací súd dospel k záveru, že takýto prístup nepovažoval za opodstatnený v prejednávanej veci, keďže súdom prvej inštancie uplatnené moderačné právo, nevychádzalo z úvahy súdu alebo zo znaleckého posudku, ale zo zákonných kritérií ustanovenia § 301 Obchodného zákonníka. Podľa jeho názoru teda nešlo o voľnú úvahu súdu, ale o výsledok dokazovania, zhodnotenia skutkového a právneho stavu veci v zmysle kritérií obsiahnutých v ustanovení § 301 Obchodného zákonníka. Dovolací súd súhlasí s vysloveným záverom odvolacieho súdu a len pre úplnosť zdôrazňuje, že tento záver považuje za ústavne udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 56/2017).

17. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní poukazovala na vyššie uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 56/2017, dovolací súd dodáva, že ústavný súd síce v bode 21. odôvodnenia uvádza, že ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v

konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy, uvedené však následne dopĺňa v bode 24. odôvodnenia tak, že ústavný súd nezistil rozpornosť záverov krajského súdu s označenými právami sťažovateľky, keď krajský súd využitie moderačného oprávnenia súdu pri rozhodovaní o nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa § 301 Obchodného zákonníka nevyhodnotil ako úvahu okresného súdu zamýšľanú v § 142 ods. 3 OSP, ale ako výsledok dokazovania, zhodnotenia skutkového i právneho stavu veci, podľa kritérií upravených v § 301 Obchodného zákonníka.

18. Dovolací súd v danom prípade nezistil prvky arbitrárnosti, ani také nedostatky v postupe odvolacieho súdu pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, či popretím jeho podstaty, zmyslu a zásad, na ktorých stojí rozhodovanie o trovách konania. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP.

19. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že žalobkyňa sa s názormi odvolacieho súdu nestotožnila, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí.

20. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci dovolateľka cez vadu zmätočnosti namietala aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, čo je vylúčené. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f) CSP (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/58/2022).

21. V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. marca 2019 sp.zn. I. ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje Civilný sporový poriadok, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľka mala v posudzovanej veci odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol.

23. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.